

V spomin gozdarju Ivanu Parišu (1925–2016)

Ivan Pariš se je rodil v Kovinu v Srbiji 4. januarja 1925, njegov rod pa izvira z Rečice v Savinjski dolini. V Beogradu je obiskoval realno gimnazijo, bil kot mlad fant aktiven udeleženec odpora proti nemškemu okupatorju in v vojaški službi vse do leta 1947, ko se je začela njegova gozdarska službena pot v Sloveniji. V letih 1947–1948 je opravil tečaj na nižji gozdarski šoli v Mariboru in bil vmes na praksi na Pokljuki in v Ilirski Bistrici. Šolanje je nadaljeval na srednji gozdarski šoli v Splitu in jo končal leta 1952. Vmes je leta 1949 udarniško delal na cesti Zagreb–Beograd. Po končani srednji šoli se je zaposlil na Primorskem, najprej pri Sekciji za pogozdovanje Krasa v Bovcu. Leta 1953 je bil nekaj časa pomočnik upravitelja Gozdne uprave Predmeja, potem pa pomočnik taksatorja pri direkciji Gozdnega gospodarstva Most na Soči. Naslednje leto so ga nadrejeni imenovali za upravitelja Gozdne uprave Soča na Bovškem, kjer je delal do konca leta 1959. V tem času je opravil tudi strokovni izpit in napisal študijo Opis in delo Gozdne uprave Soča (Pariš, 1957), ki jo je dopolnil z več svojimi fotografijami, ki so dragocen dokument tistega časa in takratnega načina dela v gozdovih v Soči in Trenti. Starejši Trentarji se ga še vedno spominjajo kot moža, ki jih je učil pravega in varnega dela v gozdu, pri katerem niso smeli pozabiti na gozdni red. Ko je zapustil Trento, so ga ponovno razporedili na Oddelek za urejanje gozdov Soškega gozdnega gospodarstva v

Tolminu in na tem oddelku je kot gozdarski tehnik taksator delal vse do leta 1982. Po tem letu, do upokojitve februarja 1985, je bil vodja gozdnega katastra s statusom delovnega invalida. Pokoj je več kot trideset let užival predvsem v Tolminu, kjer si je že prej ustvaril družino z dvema otrokoma.

Ivana Pariša se spominjamo kot prizadevnega, natančnega in radovednega gozdarja. V svojih najbolj dejavnih letih je prehodil velik del severnoprimeških gozdov in na večinoma strmih in težko prehodnem terenu uspešno opravljal zahtevno delo pri označevanju meja oddelkov in odsekov, merjenju in opisih gozdnih sestojev. V zimskih mesecih je pomagal pri pisanju gozdnogospodarskih načrtov. Katerega je moral, če je inženir slučajno nenadoma odšel, dokončati kar sam. Če bi mladost preživel v drugačnih časih, bi zagotovo svoje šolanje nadaljeval in postal gozdarski inženir, magister ali doktor. Njegovo znanje in zanimanje za stroko je to jasno kazalo. Bil je tudi dolgoletni član Društva inženirjev in tehnikov gozdarstva Posočja.

Vse do zadnjega smo ga v Tolminu poznali kot vitalnega, vedoželjnega moža, ki je kljub telesni krhkosti ostal duhovno in miselno svež, telesno in umsko dejaven. Veliko je bral in ni prenehal spraševati. Še v zadnjih tednih življenja je v tolminski knjižnici prebiral Delovo prilogo Znanost, se udeleževal predavanj, z dvema palicama hodil na vsakodnevne sprehode in se na kratko odpočil na klopci v mestnem parku. Iz pogovorov z njim veva, da je bil rad gozdar in da je bil na svoj poklic ponosen. Domač je bil na Tolminskem in v Posočju, a je kljub temu ostal Savinjec in si tudi kraj svojega zadnjega počitka izbral v Zgornji Savinjski dolini. Posoški gozdarji ga ohranjamo v lepem spominu.

Viri

Pariš, I., 1957. Gozdna uprava Soča. Opis in delo. Soča, 19 str. besedila + 19 strani fotografij + 3 priloge preglednic.

Slika 1: Ivan Pariš, v Tolminu, 20. 4. 2007 (foto: E. Obid)